

bejderklassen, men det har saa sandelig vist sig, at den i den Tid, vi nu har gennemlevet, er stor ogsaa indenfor Landbrugs-erhvervet — man har jo set, at Brug, som før har givet et ret pænt Overskud, nu giver et meget stort Underskud. Jeg kan derfor ikke følge det ærede Medlem i hendes Krav om en Særstilling for Lønarbejderne.

Det ærede Medlem pegede paa, at de forskellige Budgetter er steget ganske enórmt, og det indrømmer jeg; men en Stigning fra $\frac{1}{2}$ til 14 Mill. Kr. er dog vist saa stor, at neppe mange Budgetter er steget i samme Forhold.

Det ærede Medlem fremkom ogsaa med en Udtalelse om, at Arbejdsløsheden er et Udtryk for et Folks Skatteevne, eller hvad det nu var for et Udtryk, det ærede Medlem brugte. (*Henriette Crone*: For, hvor rigeligt Indtægterne flød). Ja, dette Spørgsmaal er nu ikke saa enkelt. Vi ved, at der er mange andre Forhold, som her gør sig gældende, og jeg tror derfor ikke, det er den rigtige Maalestok for et Folks Indtægter, om Arbejdsløsheden er stor eller lille.

Det ærede Medlem sluttede med at sige, at man ikke maatte vente, at Socialdemokratiet vilde undlade at øve Kritik. Nej, enhvert Parti og ethvert Medlem af dette høje Ting maa have Lov til at kritisere et Lovforslag, som de mener fortjener Kritik. Derfor kan man naturligvis heller ikke vente andet end, at der fremføres Kritik mod det foreliggende Lovforslag. Men saa maa man fra den Side ogsaa være belavet paa, at vi andre ikke finder denne Kritik berettiget, og at vi i et Tilfælde som dette vender os imod den, idet vi anbefaler det foreliggende Lovforslag til Vedtagelse.

Johanne Rambusch: Den højtærede Sundhedsminister bebrejdede mig, at jeg havde talt i Billeder, og det er naturligvis til en vis Grad uheldigt, naar de bliver misforstaaet. Da jeg sagde, at den frie Lægehjælp havde ranket Ryggen paa det danske Folk, tilføjede jeg imidlertid: overfor Sygdomme. Jeg tænkte aldeles ikke paa 1848 eller Grundlovens Givelse eller noget i den Retning. Jeg har levet paa Landet som Lægekone, før vi fik Sygekasser, og set, hvor hjælpeløs Befolkningen var under Sygdom; men jeg har ogsaa set, hvorledes netop det, at den til enhver Tid havde den frie Lægehjælp, har hjulpet den til at se Sygdommen tillidsfuldt i Møde.

Saa sagde den højtærede Sundhedsminister, at jeg havde glemt nogle Børn i Fortællingen om Darwins Besøg i Ildlandet.

Dem skænker jeg den højtærede Minister, jeg har ikke set noget om dem i den Fortælling, jeg i sin Tid har læst.

Den højtærede Minister gør opmærksom paa, at man vanskeligt kan skære ind til Marven. Men her maa jeg sige, at jeg i Øjeblikket slet ikke tænkte paa Dyreriget, men paa Planteriget. Derimod tænkte den højtærede Minister naturligvis som Læge først paa at skære i Menneskekød.

Den højtærede Minister var meget misfornøjet med, at jeg havde brugt Ordet utilbørlig om den 3die Nedskaering. Jeg mener nu, at den er utilbørlig, naar man ved, at godt en Trediedel af de anerkendte Sygekasser arbejder med Underskud; og naar den højtærede Sundhedsminister prøver paa at reducere mit Indlæg mod Nedskaeringen til intet og mener, at de Billeder, jeg har brugt, ikke har Rod i det virkelige Liv, tror jeg, det muligvis for en Del skyldes, at nogle af dem har ramt. Jeg har den Mening om den højtærede Sundhedsminister, at han trods alt maaske er den, som allernødigst vilde, at Sygekasserne skulde tage Skade ved denne Lov, og derfor kan han muligvis ogsaa føle sig mere ramt af vor Kritik, end han gerne vil være ved i Øjeblikket. Det skulde imidlertid glæde mig inderligt, hvis Regeringen faar Ret i sin Paastand om, at Sygekasserne ingen Skade vil tage.

Den ærede Ordfører for Venstre (*Olga Knudsen*) sagde til mig, at jeg saa alt for mørkt paa Stillingen, naar jeg talte om, at Befolkningen ikke længer skulde have fri Lægehjælp, og det ærede Medlem kunde slet ikke tænke sig, at det Billede, jeg opullede, var rigtigt. Men jeg bygger netop paa, hvad jeg oplevede i 1924, de Forhold, jeg saa i mange Smaahjem under Krisen den Gang; jeg havde i den Vinter under Lønkonflikten en ligefrem Uhyggefølelse, og det skønt jeg personlig ikke havde den mindste Smule med Sygekasserne at gøre. Mit Syn paa Sagen skyldes, hvad jeg saa og oplevede i Hjem, som jeg den Gang stod i Forbindelse med, og jeg mener stadig, at den frie Lægehjælp altid har været det centrale i Sygekasseinstitutionen, og at det vil være farligt at rokke ved den. Jeg ved meget godt, at der, som det ærede Medlem sagde, er indsat en Bestemmelse om, at der i særlige Tilfælde kan ydes ekstra Hjælp; men det, jeg er bekymret for, er netop, at man rører ved det centrale i Sygekasseloven, den frie Lægehjælp.

Den ærede Ordfører for Venstre udtalte ogsaa, at de 27 000 Medlemmer, der var gaaet ud, fordi de ikke havde betalt deres Kontin-